

jednáním řídí právním řádem jejich domovského státu, a dbaje ustanovení § 111 obč. zák. — platného dosud v Rakousku —, podle něhož manželství římských katolíků může býti rozloučeno jen smrtí jednoho manžela (srv. rozh. čís. 9079 Sb. n. s.). Tomuto právnímu závěru není na závadu to, že manželství bylo v r. 1929 uzavřeno v Československu, ani ustanovení dvorského dekretu z 15. července 1796 o posuzování platnosti manželství cizinců trvale usedlých v tuzemsku, neboť osobní způsobilost ve smyslu § 34 obč. zák. v právu manželském jest rozuměti způsobilost k právním úkonům upravujícím manželský svazek, ať se jimi tento svazek zakládá nebo zrušuje (rozh. č. 9079, 6787 Sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Navrhovatelka spatřuje nezákonnost (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.) v názoru rekursního soudu, že československý soud nemůže povolití rozluky rakouským státním občanům, jsou-li římskokatolického náboženství. Nejvyšší soud odůvodnil tento názor obšírně v rozhodnutí č. 9079 Sb. n. s., na něž se stěžovatelka k zamezení opakování poukazuje, a nemá ani po vývodech dovolacího rekursu příčiny uchýliti se od nich.

Čís. 15935.

Platnost zápůjčky, kterou poskytlo úvěrní společenstvo (spořitelní a záloženský spolek) nečlenovi před účinností vládní nař. č. 169/1933 Sb. z. a n., nebylo-li o ní do dne účinnosti uvedeného nařízení (14. srpna 1933) pravoplatně rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 17. března 1937, Rv II 128/35.)

První soud vyhověl žalobě ze zápůjčky, poskytnuté žalované žalujícímu úvěrnímu společenstvem dne 19. prosince 1927. Odvolací soud žalobu zamítl proto, že žalovaná nebyla členkou žalujícího společenstva, že poskytnutí zápůjčky nečlenovi odporuje ustanovení § 1 zákona č. 70/1873 ř. z. o společenstvech výdělkových a hospodářských a ustanovení § 26 stanov žalujícího společenstva a že jest proto nicotné ve smyslu § 879 obč. zák.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Vládní nařízení ze dne 5. srpna 1933, č. 169 Sb. z. a n., kterým byly vydány zvláštní předpisy o úvěrních společenstvech zřízených podle zákona č. 70/1873 ř. z. a které nabylo účinnosti dnem 14. srpna 1933, stanoví v § 8, že omezení působnosti společenstva podle řečeného vládní

ního nařízení se nedotýkají platnosti právních jednání uzavřených takovým společenstvem, a v § 13 stanoví, že se dřívější omezení působnosti společenstva nedotýkají platnosti právních jednání uzavřených společenstvem do dne účinnosti uvedeného nařízení, nebylo-li před tímto dnem pravoplatně rozhodnuto, že jsou neplatná. Není tedy zá-půjčka, byla-li žalované skutečně poskytnuta, neplatná, tím méně ovšem nicotná.

Čís. 15936.

Kupitelé, kteří jsou oprávněni domáhati se na prodávateli nemovitosti zproštění prodané nemovitosti věcného ručení za převodní poplatek z dřívějšího právního jednání, v němž prodávatel nebyl stranou, nemohou tak učiniti žalobou znějící jen na to, že jest prodávatel povinen zaplatiti řečený poplatek bernímu úřadu nebo složiti jej k soudu s tím, že kupitelé jsou oprávněni navrhnouti jeho poukázání bernímu úřadu, je-li prodávateli možno i jinak zbaviti prodanou nemovitost věcného ručení.

(Rozh. ze dne 17. března 1937, Rv II 496/35.)

Žalobci koupili kupní smlouvou z 11. května 1932 od žalovaných dům čp. 2186, zapsaný ve vložce č. 4451 kat. území H., za 71.000 Kč, převzavše toliko knihovně zajištěnou pohledávku Městské spořitelny v H. v částce 30.000 Kč. Žalovaní se žalobcům zavázali odevzdati jim prodaný dům jinak bez břemen, totiž bez dluhů a závad až na uvedenou pohledávku Městské spořitelny v H. Později dostali žalobci od berního úřadu v R. výzvu, aby zaplatili (vyrovnali) převodní poplatek 3.484 Kč se 7% úroky od 12. prosince 1932, jinak že by na jejich dům byla vedena reální exekuce. Řečený převodní poplatek byl vyměřen Marii F-ové, předchůdkyni žalovaných ve vlastnictví uvedeného domu, až po 11. květnu 1932, a to za převod uvedeného domu na ni, který dne 22. listopadu 1929 koupila od Kamily K-ové a později prodala žalovaným. Žalobci zaplatili převodní poplatek, který byl jim vyměřen z jejich koupě domu, kdežto převodní poplatek vyměřený Marii F-ové není dosud zaplacen. Marie F-ová měla proti žalovaným pohledávku 5.000 Kč z nedoplatku kupní ceny za dům, kterou berní úřad v H. zabavil, a žalovaní se zavázali zaplatiti bernímu úřadu v H. částku 5.000 Kč, v níž je zahrnut převodní poplatek vyměřený Marii F-ové, ve splátkách po 250 Kč, počínaje dnem 5. prosince 1934. Žalobou, o niž tu jde, domáhají se žalobci na žalovaných, aby je osvobodili od ručení za převodní poplatek předepsaný Marii F-ové, předchůdkyni žalovaných, v částce 3.484 Kč se 7% úroky od 12. prosince 1932, který ze zákona bez knihovního zajištění vázne na domě, který jim žalovaní prodali. Žalobní prosba zní, aby žalovaní byli uznáni povinnými buď částku 3.484 Kč s přísl. zaplatiti bernímu úřadu v H. aneb složiti částku tu s přísl. do soudního deposita, při čemž by žalobci byli oprávněni navrhnouti poukázání této částky bernímu úřadu. Soud první stolice vyhověl žalobě. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.